Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25.07.2018, sp. zn. 5 Tdo 855/2018, ECLI:CZ:NS:2018:5.TDO.855.2018.1

Číslo: 6/2019

Právní věta: Výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu je výrokem o trestu, jímž se konstatuje, že trest uložený dřívějším rozsudkem je dostatečný i vzhledem k později projednávané části sbíhající se trestné činnosti. Zásadně je porušením pravidel o trestání vícečinného souběhu, pokud dojde k upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 44 tr. zákoníku, ačkoliv později projednávaná trestná činnost se posuzuje podle přísnějšího ustanovení trestního zákoníku a dříve uložený trest byl uložen podle mírnějšího ustanovení trestního zákoníku (§ 43 odst. 2 tr. zákoníku a contrario), šlo-li o trest odnětí svobody, který byl vyměřen pod dolní hranicí trestní sazby tohoto trestu stanovenou za trestný čin přísněji trestný, jímž byl pachatel uznán vinným v pozdějším trestním řízení, pokud současně nebyly splněny a zohledněny podmínky pro uložení tohoto trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby podle § 40 odst. 2 nebo § 58 tr. zákoníku.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 25.07.2018

Spisová značka: 5 Tdo 855/2018

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 2

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Souhrnný trest, Upuštění od uložení souhrnného trestu

Předpisy: § 43 odst. 2 tr. zákoníku
§ 44 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud k dovolání nejvyššího státního zástupce podaného v neprospěch obviněného M. F. zrušil rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 3. 2018, sp. zn. 4 To 112/2018, jako odvolacího soudu v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Strakonicích pod sp. zn. 3 T 121/2017, a Krajskému soudu v Českých Budějovicích přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

I.
Dosavadní průběh řízení

1. Rozsudkem Okresního soudu ve Strakonicích ze dne 9. 1. 2018, sp. zn. 3 T 121/2017, byl obviněný M. F. uznán vinným přečinem zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, 3 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále ve zkratce jen „tr. zákoník“). Za tento trestný

čin a za úmyslný přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, jímž byl uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 24. 11. 2015, sp. zn. 8 T 92/2015, který nabyl právní moci téhož dne, mu byl uložen podle § 196 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců. Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku (účinného od 1. 10. 2017) byl pro výkon tohoto trestu zařazen do věznice s ostrahou. Zároveň soud prvního stupně zrušil výrok o trestu z rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 24. 11. 2015, sp. zn. 8 T 92/2015, stejně jako další rozhodnutí na něj obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

2. Uvedeného trestného činu se obviněný dopustil podle rozsudku soudu prvního stupně tím, že (zjednodušeně uvedeno) v období od 13. 2. 2012 do 28. 6. 2015 úmyslně neplnil vyživovací povinnost vůči nezletilému synovi, a to nejprve částkou 1 000 Kč měsíčně a od 1. 4. 2015 částkou 1 500 Kč měsíčně, přičemž za uvedené období dlužil celkovou částku ve výši 40 000 Kč, čímž vydal nezletilého syna nebezpečí nouze.

3. Proti uvedenému rozsudku podal obviněný M. F. odvolání, o němž rozhodl Krajský soud v Českých Budějovicích ve veřejném zasedání konaném dne 29. 3. 2018 rozsudkem sp. zn. 4 To 112/2018 tak, že podle § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. ř. napadený rozsudek částečně zrušil ve výroku o uloženém trestu a znovu rozhodl podle § 259 odst. 3 tr. ř. tak, že „při nezměněném výroku o vině se podle § 44 tr. zákoníku upouští od uložení souhrnného trestu k trestu z rozsudku Okresního soudu v Písku ze dne 24. 11. 2015, č. j. 8 T 92/2015-65“.

II.
Dovolání

4. Proti tomuto rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích podal nejvyšší státní zástupce v neprospěch obviněného M. F. dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., který spatřoval v tom, že obviněnému byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným.

5. Nejvyšší státní zástupce (dále též jen „dovolatel“) stručně zrekapituloval obsah rozhodnutí soudů nižších stupňů a uvedl, že se neztotožnil v plném rozsahu s rozhodnutím odvolacího soudu. Hlavní námitku spatřoval v tom, že odvolací soud pochybil při ukládání trestu, neboť částečně zrušil rozsudek soudu prvního stupně a podle § 44 tr. zákoníku upustil od uložení souhrnného trestu vzhledem k trestu uloženému rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 24. 11. 2015, sp. zn. 8 T 92/2015. Postupem odvolacího soudu se nepodmíněný trest odnětí svobody v délce tří měsíců za první ze sbíhajících se skutků, pro nějž byl odsouzen zmíněným rozsudkem Okresního soudu v Písku, stal rovněž trestem uloženým za druhý sbíhající se skutek z rozsudku Okresního soudu ve Strakonicích ze dne 9. 1. 2018, sp. zn. 3 T 121/2017. Ve druhém případě byl ovšem skutek právně kvalifikován jako přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, 3 tr. zákoníku se zákonnou trestní sazbou trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců až tří let. V důsledku toho se trest uložený obviněnému za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, 3 tr. zákoníku ocitl mimo hranici zákonné trestní sazby, která je na tento přečin stanovena. Došlo tak k naplnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., neboť obviněnému byl v konečném důsledku odvolacím soudem uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně za trestný čin, jímž byl uznán vinným. K tomu dovolatel doplnil, že odvolací soud nerespektoval § 196 odst. 3 tr. zákoníku a napadeným rozhodnutím porušil též ustanovení § 43 odst. 1, 2 tr. zákoníku, ze kterého vyplývá mimo jiné to, že souhrnný trest je ukládán podle trestní sazby, která se vztahuje na trestný čin nejpřísněji trestný. Tím, že odvolací soud upustil od uložení souhrnného trestu, nebyl trest za sbíhající se přečiny zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku a § 196 odst. 1, 3 tr. zákoníku vyměřen v rámci nejpřísnější trestní sazby trestu odnětí svobody uvedené v § 196 odst. 3 tr. zákoníku, nýbrž mimo ni podle mírnější trestní sazby téhož druhu trestu uvedené v § 196 odst. 1 tr.

zákoníku. Státní zástupce se neztotožnil ani s úvahou odvolacího soudu ohledně specifičnosti trestání deliktu zanedbání povinné výživy, neboť na zmíněná specifika je nutno reagovat v mezích v úvahu připadající zákonné trestní sazby a v mimořádných případech eventuálně uplatnit institut mimořádného snížení trestu odnětí svobody podle § 58 tr. zákoníku, což se však s ohledem na výrok i odůvodnění rozsudku odvolacího soudu nestalo.

6. S ohledem na výše uvedené proto nejvyšší státní zástupce navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu ve Strakonicích a aby věc přikázal odvolacímu soudu k novému projednání a rozhodnutí.

III.
Přípustnost dovolání

7. Nejvyšší soud nejprve zjistil, že jsou splněny všechny formální podmínky pro konání dovolacího řízení, a zabýval se otázkou povahy a opodstatněnosti uplatněných námitek ve vztahu k označenému dovolacímu důvodu.

8. Nejvyšší státní zástupce ve svém dovolání uplatnil dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. V takovém případě lze dovolání podat, jestliže obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně za trestný čin, jímž byl uznán vinným. Dovolatel zvolil druhou variantu a namítal uložení trestu odnětí svobody ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně za trestný čin, jímž byl uznán vinným. Námitky proti druhu a výměře trestu s výjimkou trestu odnětí svobody na doživotí lze v dovolání úspěšně uplatňovat jen v rámci zákonného důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., tedy jen tehdy, jestliže byl obviněnému uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou zákonem za trestný čin, jímž byl uznám vinným. S odkazem na tento dovolací důvod musí být obsahem námitek, buď že byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo že byl uložen trest co do druhu přípustný, avšak mimo zákonnou trestní sazbu. Jiná pochybení soudu spočívající v nesprávném druhu či výměře uloženého trestu, zejména nesprávné vyhodnocení kritérií uvedených v § 39 až § 42 tr. zákoníku a v důsledku toho uložení nepřiměřeně přísného trestu, nebo naopak mírného trestu, nelze v dovolání namítat prostřednictvím tohoto ani jiného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 tr. ř.

IV.
Důvodnost dovolání

9. Nejvyšší soud v obecné rovině nejprve připomíná zákonná pravidla pro trestání více trestných činů spáchaných v souběhu obsažená v § 43 a § 44 tr. zákoníku.

10. Odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu podle § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný; jde-li o vícečinný souběh většího počtu trestných činů, může soud pachateli uložit trest odnětí svobody v rámci trestní sazby, jejíž horní hranice se zvyšuje o jednu třetinu; horní hranice trestní sazby odnětí svobody však nesmí ani po tomto zvýšení převyšovat dvacet let a při ukládání výjimečného trestu odnětí svobody nad dvacet až do třiceti let nesmí převyšovat třicet let. Vedle trestu přípustného podle takového ustanovení lze v rámci úhrnného trestu uložit i jiný druh trestu, jestliže jeho uložení by bylo odůvodněno některým ze souzených trestných činů. Jsou-li dolní hranice trestních sazeb odnětí svobody různé, je dolní hranicí úhrnného trestu nejvyšší z nich. Stanoví-li trestní zákon za některý z takových trestných činů pouze trest odnětí svobody, může být úhrnným trestem jen trest odnětí svobody jako trest samostatný.

11. Podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku soud uloží souhrnný trest podle zásad uvedených v § 43 odst. 1 tr. zákoníku, když odsuzuje pachatele za trestný čin, který spáchal dříve, než byl soudem prvního stupně vyhlášen odsuzující rozsudek za jiný jeho trestný čin. Spolu s uložením souhrnného trestu soud zruší výrok o trestu uloženém pachateli rozsudkem dřívějším, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo tímto zrušením, pozbyla podkladu. Souhrnný trest nesmí být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším. V rámci souhrnného trestu musí soud vyslovit trest ztráty čestných titulů nebo vyznamenání, trest ztráty vojenské hodnosti, trest propadnutí majetku nebo trest propadnutí věci, jestliže takový trest byl vysloven již rozsudkem dřívějším. Odsuzujícím rozsudkem podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku se rozumí i rozsudek, kterým bylo za podmínek § 48 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně upuštěno od potrestání s dohledem (viz § 43 odst. 3). Ustanovení o souhrnném trestu se podle § 43 odst. 4 tr. zákoníku neužije, jestliže dřívější odsouzení je takové povahy, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen, nebo jestliže byl dřívější odsuzující rozsudek vydán soudem jiného členského státu Evropské unie.

12. Podle § 44 tr. zákoníku soud upustí od uložení souhrnného trestu podle § 43 odst. 2 tr. zákoníku, má-li za to, že trest uložený dřívějším rozsudkem je dostatečný.

13. Za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku lze pachatele potrestat trestem odnětím svobody až na jeden rok, za týž přečin podle § 196 odst. 3 tr. zákoníku trestem odnětí svobody na šest měsíců až tři léta.

14. Obviněný M. F. byl nejprve uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 24. 11. 2015, sp. zn. 8 T 92/2015, který nabyl právní moci téhož dne a jenž je v trestním spise obsažen na č. l. 20–21, a to za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, jehož se dopustil vůči svému synovi v období od 23. 5. 2014 do 28. 6. 2015. Za to mu byl podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku uložen nepodmíněný trest odnětí svobody ve výměře tří měsíců se zařazením k jeho výkonu do věznice s dozorem podle § 56 odst. 3 tr. zákoníku. Posléze byl obviněný uznán vinným v nyní projednávané věci vedené u Okresního soudu ve Strakonicích pod sp. zn. 3 T 121/2017 rozsudkem ze dne 9. 1. 2018 přečinem zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, 3 tr. zákoníku, jak bylo rozvedeno shora. Krajský soud v Českých Budějovicích svým rozsudkem ze dne 29. 3. 2018, sp. zn. 4 To 112/2018, zrušil rozsudek soudu prvního stupně pouze ve výroku o trestu a sám podle § 44 tr. zákoníku upustil od uložení souhrnného trestu vzhledem k trestu uloženému prvně citovaným rozsudkem Okresního soudu v Písku, aniž by změnil právní kvalifikaci projednávaného skutku (výslovně uvedl „při nezměněném výroku o vině“).

15. Nejvyšší soud připomíná, že výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 44 tr. zákoníkem je třeba považovat za výrok o trestu. Tímto výrokem se totiž konstatuje, že trest uložený dřívějším rozsudkem, jímž byla odsouzena část sbíhající se trestné činnosti, je dostatečný i pro tu jinou část sbíhající se trestné činnosti, která byla projednána a o níž bylo rozhodnuto dodatečně dalším odsuzujícím rozsudkem, jímž by jinak byl ukládán souhrnný trest za celou trestnou činnost. Ustanovení § 43 odst. 2 tr. zákoníku výslovně uvádí, že souhrnný trest nesmí být mírnější než trest uložený rozsudkem dřívějším, takový trest však dokonce nesmí být ani zcela shodný, tedy stejně přísný, neboť v takovém případě by bylo namístě upustit od uložení souhrnného trestu. Jinými slovy souhrnný trest musí být vždy přísnější než trest uložený dřívějším rozsudkem. Souhrnný trest se přitom ukládá vždy podle takového ustanovení trestního zákoníku, které je ze všech v úvahu přicházejících nejpřísnější. Přísnost se přitom posuzuje tak, že se nejprve porovnají horní hranice trestu odnětí svobody stanovené trestním zákoníkem u jednotlivých ustanovení (nepřichází-li v úvahu u některého z nich výjimečný trest), jsou-li stejné, porovnají se i dolní hranice trestu odnětí svobody, jsou-li i ty stejné, jsou určující další druhy trestů, které lze za ten který trestný čin uložit (více k tomu srov. ŠÁMAL, P. a kol. Trestní zákoník I. § 1 až 139. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 581).

16. Závěr, že výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 44 tr. zákoníku, je výrokem o trestu, vyplývá i z ustálené judikatury. Připomenout lze především rozhodnutí č. 55/2006 Sb. rozh. tr., podle něhož výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu tehdy ještě podle § 37 zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, v tehdy účinném znění (dále jen „tr. zákon"), je výrokem o trestu, který je třeba v případě ukládání souhrnného trestu podle § 35 odst. 2 tr. zákona (dnes § 43 odst. 2 tr. zákoníku) zrušit. Shledá-li soud potřebným uložit souhrnný trest proto, že posuzovaný trestný čin obviněný spáchal nejen v souběhu s trestným činem, za který mu již jiným rozsudkem byl pravomocně uložen trest, ale i s trestným činem dalším, ohledně něhož bylo dalším rozsudkem za podmínek § 37 tr. zákona (resp. § 44 tr. zákoníku) upuštěno od uložení souhrnného trestu, nemůže se omezit jen na zrušení výroku o trestu, jímž byl obviněnému trest prvním rozsudkem uložen, nýbrž musí za podmínek § 35 odst. 2 tr. zákona (resp. § 43 odst. 2 tr. zákoníku) zrušit i výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu obsažený v navazujícím rozsudku. Tomu, že s výrokem o upuštění od uložení souhrnného trestu se nakládá podobně jako s výrokem o uložení souhrnného trestu, nasvědčují i další publikovaná rozhodnutí. Tak podle rozhodnutí č. 33/2013 Sb. rozh. tr. ze znění § 43 odst. 4 tr. zákoníku (že se ustanovení o souhrnném trestu neužije, jestliže dřívější odsouzení je takové povahy, že se na pachatele hledí, jako by nebyl odsouzen) vyplývá, že je vyloučeno nejen vlastní uložení souhrnného trestu, ale také upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 44 tr. zákoníku. Doložit to lze i na tom, že doba strávená ve vazbě v trestním řízení, v němž bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu, popř. bylo zastaveno trestní stíhání pro neúčelnost, neboť by v úvahu přicházelo upuštění od uložení souhrnného trestu [ve smyslu § 172 odst. 2 písm. a) tr. ř.], se započítává do trestu odnětí svobody uloženého za sbíhající se trestnou činnost, za kterou byl trest odnětí svobody uložen (viz rozhodnutí č. 21/1998 a č. 12/1999 Sb. rozh. tr.).

17. Z uvedeného je zřejmé, že trest v daném případě měl být ukládán jako souhrnný podle § 196 odst. 3 tr. zákoníku za užití § 43 odst. 2 tr. zákoníku, neboť toto ustanovení je přísnější než ustanovení § 196 odst. 1 tr. zákoníku, protože má vyšší horní (a navíc i dolní) hranici trestu odnětí svobody, a sice tří let (dolní hranice je stanovena na šest měsíců). Již v tom lze spatřovat základní pochybení soudu druhého stupně při aplikaci norem trestního práva hmotného, neboť bylo porušeno ustanovení § 43 odst. 2 tr. zákoníku a výsledný trest odnětí svobody byl uložen nikoli podle nejpřísnějšího ustanovení § 196 odst. 3 tr. zákoníku, ale podle § 196 odst. 1 tr. zákoníku, a to i za přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, 3 tr. zákoníku. V tom je třeba dát dovolateli za pravdu.

18. Další pochybení soudu druhého stupně spočívalo v tom, že i pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 1, 3 tr. zákoníku, za který byl obviněný odsouzen v nyní projednávané věci vedené u Okresního soudu ve Strakonicích pod sp. zn. 3 T 121/2017, byl obviněnému nakonec uložen trest odnětí svobody ve výměře tří měsíců, ačkoliv zákonná trestní sazba trestu odnětí svobody má v § 196 odst. 3 tr. zákoníku rozpětí šest měsíců až tři léta. Trest odnětí svobody tak v konečném důsledku byl uložen mimo trestní sazbu stanovenou zákonem. I v tomto směru je třeba souhlasit s dovolatelem. Odvolací soud přitom neaplikoval ustanovení § 58 tr. zákoníku nebo § 40 odst. 2 tr. zákoníku, podle nichž jedině lze uložit trest odnětí svobody kratšího trvání, než stanoví trestní zákoník u příslušného ustanovení ve své zvláštní části. K tomu je též možno připomenout, že dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. je naplněn i tehdy, jestliže nebyly splněny podmínky pro mimořádné snížení trestu odnětí svobody podle § 58 tr. zákoníku, a přesto byl uložen trest odnětí svobody pod dolní hranicí příslušné zákonné sazby s poukazem na citované ustanovení, neboť takto vyměřený trest je trestem uloženým mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. 5. 2003, sp. zn. 5 Tdo 411/2003, publikované pod č. T 617 ve svazku 26 Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, který vydávalo Nakladatelství C. H. Beck, Praha 2004). Podmínky ustanovení § 40 odst. 2 nebo § 58 tr. zákoníku ovšem nebyly soudem druhého stupně ani zvažovány, natož aby bylo vzhledem k provedeným důkazům a zjištěnému skutkovému stavu konstatováno jejich naplnění.

19. Lze tak uzavřít, že soud druhého stupně se zrušením rozsudku soudu prvního stupně ve výroku o trestu a upuštěním od uložení souhrnného trestu podle § 44 tr. zákoníku vzhledem k trestu odnětí svobody v trvání tří měsíců, jenž mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Písku ze dne 24. 11. 2015, sp. zn. 8 T 92/2015, porušil ustanovení § 43 odst. 2 a § 44 tr. zákoníku, neboť trest odnětí svobody tak byl v konečném důsledku vyměřen mimo zákonnou trestní sazbu, kterou stanoví § 196 odst. 3 tr. zákoníku, podle nějž měl být trest ukládán. Výrok o upuštění od uložení souhrnného trestu je výrokem o trestu, jímž se konstatuje, že trest uložený dřívějším rozsudkem je dostatečný i vzhledem k později projednávané části sbíhající se trestné činnosti. Zásadně je porušením pravidel o trestání vícečinného souběhu, pokud dojde k upuštění od uložení souhrnného trestu podle § 44 tr. zákoníku, ačkoliv později projednávaná trestná činnost se posuzuje podle přísnějšího ustanovení trestního zákoníku a dříve uložený trest byl uložen podle mírnějšího ustanovení trestního zákoníku (§ 43 odst. 2 tr. zákoníku a contrario), šlo-li navíc o trest odnětí svobody, který byl vyměřen pod dolní hranicí trestní sazby tohoto trestu stanovenou za těžší trestný čin, jímž byl pachatel uznán vinným v pozdějším trestním řízení, pokud současně nebyly splněny a zohledněny podmínky pro uložení tohoto trestu pod dolní hranici zákonné trestní sazby podle § 40 odst. 2 nebo § 58 tr. zákoníku.

20. K dovolání nejvyššího státního zástupce v neprospěch obviněného M. F. proto Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 29. 3. 2018, sp. zn. 4 To 112/2018. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. Nejvyšší soud zrušil také všechna další rozhodnutí obsahově navazující na zrušené rozhodnutí, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo jejich zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak Krajskému soudu v Českých Budějovicích uložil, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

21. Bude na Krajském soudu v Českých Budějovicích, aby se znovu zabýval danou věcí a znovu rozhodl takovým způsobem, aby byla dodržena zákonná pravidla pro potrestání souběhu trestných činů, jak byla vyložena shora.